ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 29. januára 2008 *

Vo veci C-275/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid (Španielsko) z 13. júna 2006 a doručený Súdnemu dvoru 26. júna 2006, ktorý súvisí s konaním:

Productores de Música de España (Promusicae)

proti

Telefónica de España SAU,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis a U. Lõhmus, sudcovia A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (spravodajca), J. Klučka, E. Levits, A. Arabadjiev a C. Toader,

* Jazyk konania: španielčina.

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. júna 2007,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Productores de Música de España (Promusicae), v zastúpení: R. Bercovitz Rodríguez Cano, A. González Gozalo a J. de Torres Fueyo, abogados,

— Telefónica de España SAU, v zastúpení: M. Cornejo Barranco, procuradora, ako aj R. García Boto a P. Cerdán López, abogados,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— slovinská vláda, v zastúpení: M. Remic a U. Steblovnik, splnomocnené zástupkyne,

— fínska vláda, v zastúpení: J. Heliskoski a A. Guimaraes-Purokoski, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: Z. Bryanston-Cross, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Malynicz, barrister,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Vidal Puig a C. Docksey, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 18. júla 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, s. 45, a oprava v Ú. v. EÚ L 195, 2004, s. 16; Mim. vyd. 17/002, s. 32), ako aj článku 17 ods. 2 a článku 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej v Nice 7. decembra 2000 (Ú. v. ES C 364, s. 1, ďalej len „Charta“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi neziskovým združením Productores de Música de España (Promusicae) (ďalej len „Promusicae“) a spoločnosťou Telefónica de España SAU (ďalej len „Telefónica“) týkajúceho sa odmietnutia zo strany poslednej uvedenej spoločnosti zverejniť Promusicae konajúceho na účet majiteľov práv duševného vlastníctva, ktorí sú v ňom združení, osobné údaje o užívaní internetu prostredníctvom pripojenia poskytovaného spoločnosťou Telefónica.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Časť III Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (ďalej len „dohoda TRIPS“), ktorá predstavuje prílohu 1 C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marakéši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80), je nazvaná „Prostriedky na dodržiavanie práv duševného vlastníctva“. V tejto časti sa nachádza článok 41 ods. 1 a 2, ktorý stanovuje:

„1. Členovia zabezpečia, aby ich právny poriadok zahŕňal postupy na dodržiavanie práv uvedené v tejto časti spôsobom umožňujúcim účinné kroky voči akémukoľvek porušovaniu práv duševného vlastníctva, upravených touto dohodou, vrátane urýchlených nápravných opatrení, ktoré zabránia porušovaniu a budú predstavovať výstrahu pred ďalším porušovaním. Tieto postupy sa budú uplatňovať takým

spôsobom, ktorý vylúči vytváranie prekážok proti oprávnenému obchodu a poskytne ochranu proti ich zneužitiu.

2. Postupy, ktoré sa týkajú dodržiavania práv duševného vlastníctva, budú spravodlivé a nestranné. Nebudú zbytočne zložité a nákladné a nebudú obsahovať neprimerané časové limity, alebo nebudú mať za následok bezdôvodné zdržanie."

4 V oddiele 2 uvedenej časti III nazvanom „Občianskoprávne a správne konania a nápravné opatrenia" článok 42 nazvaný „Spravodlivé a nestranné postupy" stanovuje:

„Členovia umožnia, aby nositelia práv [majitelia práv — *neoficiálny preklad*] mali k dispozícii občianskoprávne súdne konania, ktoré sa týkajú dodržiavania akéhokoľvek práva duševného vlastníctva obsiahnutého v tejto dohode…"

5 Článok 47 dohody TRIPS nazvaný „Právo na informácie" stanovuje:

„Členovia môžu stanoviť, že súdne orgány budú mať právomoc nariadiť poručiteľovi [porušovateľovi — *neoficiálny preklad*], aby oznámil nositeľovi práv [majiteľovi práv — *neoficiálny preklad*] totožnosť tretích osôb zúčastnených na výrobe alebo na distribúcii porušujúceho tovaru alebo služieb, ako aj informácie o ich distribučnej sieti, ak by to nebolo v nepomere k závažnosti porušenia."

Právo Spoločenstva

Ustanovenia týkajúce sa informačnej spoločnosti a ochrany duševného vlastníctva, najmä autorského práva

— Smernica 2000/31

6 Článok 1 smernice 2000/31 stanovuje:

„1. Táto smernica sa snaží prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi.

2. Táto smernica harmonizuje, v rozsahu potrebnom na dosiahnutie cieľa uvedeného v odseku 1, určité vnútroštátne ustanovenia o službách informačnej spoločnosti týkajúce sa vnútorného trhu, sídla poskytovateľov služieb, komerčných oznámení, elektronických zmlúv, zodpovednosti sprostredkovateľov, spravovacích poriadkov, mimosúdneho riešenia sporov a spolupráce medzi členskými štátmi.

3. Táto smernica dopĺňa právo spoločenstva uplatniteľné na služby informačnej spoločnosti bez toho, aby bola dotknutá najmä úroveň ochrany zdravia obyvateľstva

a záujmov spotrebiteľa, ktoré sú ustanovené v aktoch spoločenstva a vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktorá ich vykonáva, pokiaľ to neobmedzuje slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti.

…

5. Dohovor [Táto smernica — *neoficiálny preklad*] sa nevzťahuje na:

…

b) otázky týkajúce sa služieb informačnej spoločnosti, na ktoré sa vzťahujú smernice 95/46/ES a 97/66/ES;

…“

7 Článok 15 smernice 2000/31 uvádza:

„1. Členské štáty neuložia poskytovateľom všeobecnú povinnosť pri poskytovaní služieb, na ktoré sa vzťahujú články 12, 13 a 14, aby monitorovali informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani všeobecnú povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.

2. Členské štáty môžu ustanoviť povinnosť, aby poskytovatelia služieb informačnej spoločnosti informovali [bezodkladne informovali — *neoficiálny preklad*] príslušné verejné orgány o údajných vykonávaných nezákonných činnostiach alebo o údajných nezákonných poskytovaných informáciách, alebo povinnosť oznamovať príslušným orgánom na ich žiadosť informácie, ktoré by im umožnili identifikáciu príjemcov ich služieb, s ktorými uzatvorili dohody o uložení informácií."

8 Článok 18 smernice 2000/31 stanovuje:

„1. Členské štáty musia zabezpečiť, aby súdne konania, ktoré sú k dispozícii podľa vnútroštátneho práva ohľadom činností služieb informačnej spoločnosti, umožňovali rýchle prijímanie opatrení, vrátane dočasných opatrení, určených na ukončenie akéhokoľvek údajného porušovania predpisov a na predchádzanie ďalšiemu poškodzovaniu príslušných záujmov.

…"

— Smernica 2001/29

9 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 2001/29 sa táto smernica týka právnej ochrany autorských práv a s nimi súvisiacich práv v rámci vnútorného trhu s osobitným dôrazom na informačnú spoločnosť.

10 Článok 8 smernice 2001/29 znie:

„1. Členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijme [prijmú — *neoficiálny preklad*] všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

2. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, aby zabezpečil, že nositelia práv [majitelia práv — *neoficiálny preklad*], ktorých záujmy sú dotknuté konaním porušujúcim právo, ku ktorému dochádza na jeho území, si môžu súdnou cestou vymáhať škody a/alebo žiadať súdny zákaz alebo v potrebných prípadoch zhabanie materiálu porušujúceho ich práva, ako aj zariadení, výrobkov alebo súčiastok, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 2.

3. Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv [majitelia práv — *neoficiálny preklad*] mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

11 Článok 9 smernice 2001/29 znie:

„Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia týkajúce sa predovšetkým patentových práv, ochranných známok, dizajnových práv, úžitkových vzorov, topografie polovodičových výrobkov, ochrany typu písma, podmieneného prístupu, prístupu do káblových rozvodov vysielacích spoločností, ochrany

národných kultúrnych hodnôt, požiadaviek na právnu záruku, zákonov o kartelových praktikách a nekalej súťaži, obchodného tajomstva, bezpečnosti, dôvernosti, ochrany údajov [osobných údajov — *neoficiálny preklad*] a súkromia, prístupu k verejným dokumentom a zmluvného práva."

— Smernica 2004/48

12 Článok 1 smernice 2004/48 uvádza:

„Táto smernica sa týka opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy potrebných na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva. …"

13 Článok 2 smernice 2004/48 znie:

„…

3. Touto smernicou nie sú dotknuté:

a) ustanovenia Spoločenstva upravujúce hmotnoprávne predpisy o duševnom vlastníctve, smernica 95/46/ES, smernica 1999/93/ES alebo smernica 2000/31/ES vo všeobecnosti a najmä články 12 až 15 smernice 2000/31/ES;

b) medzinárodné záväzky členských štátov a najmä dohoda TRIPS, vrátane záväzkov týkajúcich sa trestného konania a sankcií;

c) akékoľvek vnútroštátne ustanovenia v členských štátoch týkajúce sa trestných konaní alebo sankcií v súvislosti s porušovaním práv duševného vlastníctva.“

14 Článok 3 smernice 2004/48 stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prieťahy.

2. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.“

15 Článok 8 smernice 2004/48 znie:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný

návrh navrhovateľa nariadiť, aby porušovateľ a/alebo akákoľvek iná osoba poskytla informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva, ak:

a) sa zistí, že má v držbe taký tovar v komerčnom rozsahu;

b) sa zistí, že využíva také služby v komerčnom rozsahu;

c) sa zistí, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv;

alebo

d) ak osoba uvedená v písmene a), b) alebo c) uviedla, že sa zúčastnil na produkcii, výrobe alebo distribúcii takéhoto tovaru alebo poskytovaní takýchto služieb.

2. Informácie uvedené v odseku 2 musia, ak je to potrebné, obsahovať:

a) mená a adresy producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľko- a malopredajcov;

b) informácie o vyprodukovaných, vyrobených, dodaných, obdržaných alebo objednaných množstvách, ako aj cenu príslušného tovaru alebo služieb.

3. Odseky 1 a 2 sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré:

a) udeľujú vlastníkovi práv [majiteľovi práv — *neoficiálny preklad*] právo dostať podrobnejšie informácie;

b) upravujú využívanie informácií oznámených v súlade s týmto článkom v občianskom alebo trestnom konaní;

c) upravujú zodpovednosť za zneužívanie práva na informácie;

d) dávajú možnosť odmietnuť poskytnutie informácií, ktoré by prinútili osobu uvedenú v odseku 1 priznať svoju vlastnú účasť alebo účasť jej blízkych príbuzných na porušení práva duševného vlastníctva;

alebo

e) upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov.“

Ustanovenia týkajúce sa ochrany osobných údajov

— Smernica 95/46/ES

16 Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355) uvádza:

„Na účely tejto smernice:

a) ‚osobné údaje' znamenajú akúkoľvek informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (‚údajového subjektu'); identifikovateľná osoba je osoba, ktorú možno identifikovať, priamo alebo nepriamo, najmä pomocou overenia identifikačného čísla alebo jedného alebo viacerých faktorov špecifických pre jeho fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo sociálnu identitu;

b) ‚spracovanie osobných údajov' (‚spracovanie') znamená akúkoľvek operáciu alebo komplex operácií, ktorá sa vykonáva na osobných údajoch, či už automatickými prostriedkami, alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uskladnenie [uchovávanie — *neoficiálny preklad*], úprava alebo nahradenie, vyhľadávanie,

nahliadnutie, používanie, odhalenie prenosom, šírenie alebo sprístupnenie iným spôsobom, upravenie alebo kombinácia, blokovanie, vymazanie alebo zničenie;

…“

17 Článok 3 smernice 95/46 znie:

„1. Táto smernica sa uplatňuje na spracovanie osobných údajov vcelku alebo čiastočných údajov automatickými prostriedkami, a na spracovanie osobných údajov inými, ako automatickými prostriedkami, ktoré tvoria časť registračného systému alebo určených pre to, aby tvorili časť registračného systému.

…“

18 Článok 7 smernice 95/46 znie:

„Členské štáty zabezpečia, aby bolo možné osobné údaje spracovať, iba ak:

…

f) spracovanie je nevyhnutné pre účely legitímnych záujmov, ktoré plní kontrolór, alebo tretia strana alebo strany, ktorým sú údaje odhalené, s výnimkou, ak takéto záujmy sú prevýšené záujmami týkajúcimi sa základných práv a slobôd osoby pracujúcej s údajmi, ktoré potrebujú ochranu podľa článku 1 ods. 1.“

19 Článok 8 smernice 95/46 stanovuje:

„1. Členské štáty môžu zabrániť spracovaniu osobných údajov prezrádzajúcich rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenia, členstvo v odborových zväzoch a spracovaniu údajov týkajúcich sa zdravia alebo sexuálneho života.

2. Odsek 1 sa neuplatňuje tam, kde:

…

c) spracovanie je nevyhnutné na ochranu životných záujmov údajového subjektu, alebo inej osoby tam, kde je údajový subjekt [kde údajový subjekt — *neoficiálny preklad*] nie je fyzicky alebo legálne schopný poskytnúť svoj súhlas;

…“

20 Článok 13 smernice 95/46 stanovuje:

„1. Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu povinností a práv uvedených v článkoch 6 ods. 1, v článku 10 a 11 ods. 1, v článkoch 12 a 21, keď takéto obmedzenie vytvára nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie údajov o:

a) štátnej bezpečnosti;

b) obrane;

c) verejnej bezpečnosti;

d) prevencii, vyšetrovaní, pátraní a trestnom konaní alebo porušení etiky pre predpísané profesie;

e) dôležitom hospodárskom alebo finančnom záujme členského štátu alebo Európskej únie, vrátane peňažných, rozpočtových a daňových záležitostí;

f) monitorovaní, inšpekcii alebo regulačnej funkcii spojenej aj s výkonom oficiálneho orgánu v prípadoch uvedených v písmenách c), d) a e);

g) ochrane osoby pracujúcej s údajmi alebo práv a slobôd ostatných.

…“

— Smernica 2002/58/ES

21 Článok 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002 týkajúcej sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) (Ú. v. ES L 201, s. 37; Mim. vyd. 13/029, s. 514) stanovuje:

„1. Táto smernica harmonizuje ustanovenia členských štátov požadované na zabezpečenie primeranej úrovne ochrany základných práv a slobôd a najmä práva na súkromie, z hľadiska spracovávania osobných údajov v elektronickom komunikačnom sektore a zabezpečenia voľného pohybu takých údajov a elektronického komunikačného zariadenia a služieb v spoločenstve.

2. Ustanovenia tejto smernice spodrobňujú a dopĺňajú smernicu 95/46/ES na účely uvedené v odseku 1. …

3. Táto smernica sa nevzťahuje na činnosti, ktoré sú mimo pôsobnosti zmluvy o založení Európskych spoločenstiev, ako sú činnosti podľa hlavy V a VI Zmluvy o Európskej únii a v žiadnom prípade na činnosti týkajúce sa verejnej bezpečnosti, obrany, bezpečnosti štátu (vrátane ekonomického blahobytu štátu, keď sa činnosti týkajú záležitostí bezpečnosti štátu) a činnosti v oblasti trestného práva."

22 Článok 2 smernice 2002/58 znie:

„Pokiaľ nie je stanovené inak, platia definície v smernici 95/46/ES a v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica)…

Platia aj tieto definície:

…

b) ‚prevádzkové dáta' [‚údaje o prenose dát' — *neoficiálny preklad*] znamenajú akékoľvek údaje spracovávané na účely prenosu správy v elektronickej komunikačnej sieti alebo na účely fakturácie prenosu;

…

d) ‚správa' znamená akékoľvek informácie vymieňané alebo prenášané medzi konečným počtom účastníkov pomocou verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby. Toto nezahŕňa akékoľvek informácie prenášané ako časť rozhlasových služieb pre verejnosť v elektronickej komunikačnej sieti, pokiaľ sa informácie nemôžu spájať s identifikovateľným účastníkom alebo užívateľom prijímajúcim informácie;

…“

23 Článok 3 smernice 2002/58 stanovuje:

„1. Táto smernica sa vzťahuje na spracovávanie osobných údajov v súvislosti s poskytovaním verejne dostupných elektronických komunikačných služieb vo verejných komunikačných sieťach v spoločenstve.

…“

24 Článok 5 smernice 2002/58 stanovuje:

„1. Členské štáty vnútroštátnymi právnymi predpismi zabezpečia dôvernosť správ a príslušných prevádzkových dát prenášaných pomocou verejnej komunikačnej siete a verejne dostupných elektronických komunikačných sietí. Zakážu najmä počúvanie,

odpočúvanie a iné druhy narušovania alebo dohľadu nad správami a príslušnými prevádzkovými dátami zo strany iných osôb než sú užívatelia bez súhlasu príslušných užívateľov, pokiaľ to nie je zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1. Tento odsek nebráni technickému uloženiu, ak je to potrebné s cieľom prenosu správy, bez vplyvu na princíp [zásadu — *neoficiálny preklad*] dôvernosti.

…“

25 Článok 6 smernice 2002/58 stanovuje:

„1. Prevádzkové dáta [údaje o prenose dát — *neoficiálny preklad*] týkajúce sa účastníkov a užívateľov, spracovávané a uložené poskytovateľom verejnej komunikačnej siete alebo verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby, sa musia vymazať alebo zanonymniť, ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, bez vplyvu na odseky 2, 3 a 5 tohto článku a článku 15 ods. 1.

2. Prevádzkové dáta [údaje o prenose dát — *neoficiálny preklad*] potrebné na účely fakturácie účastníka a platby za spojenie sa môžu spracovávať. Také spracovanie je povolené len do konca obdobia, počas ktorého môže byť faktúra právne napadnutá alebo sa môže uplatniť nárok na platbu.

3. Na účely marketingu elektronických komunikačných služieb alebo na zabezpečenie služieb s pridanou hodnotou poskytovateľ verejne dostupnej elektronickej komunikačnej služby môže spracovávať údaje uvedené v odseku 1 v rozsahu a počas trvania potrebného na také služby alebo marketing, ak účastník alebo užívateľ, ktorého sa údaje týkajú, dá k tomu svoj súhlas. Užívatelia alebo účastníci musia mať možnosť kedykoľvek odvolať svoj súhlas na spracovanie údajov.

…

5. Spracovávanie prevádzkových dát [údajov o prenose dát — *neoficiálny preklad*], v súlade s odsekmi 1, 2, 3 a 4, sa musí obmedziť na osoby konajúce na pokyn poskytovateľa verejných komunikačných sietí a verejne dostupných elektronických komunikačných služieb, ktoré sú zodpovedné za fakturovanie alebo riadenie prevádzky, vybavovanie dotazov zákazníkov, odhaľovanie podvodov, marketing elektronických komunikačných služieb alebo poskytovanie služby s pridanou hodnotou, a musí sa obmedziť na to, čo je nevyhnutné na účely takých činností.

6. Odseky 1, 2, 3 a 5 sa uplatňujú bez vplyvu na možnosť príslušných orgánov dostávať informácie o prevádzkových dátach [údajoch o prenose dát — *neoficiálny preklad*] v súlade s aplikovateľnými právnymi predpismi z hľadiska urovnávania sporov, a to najmä sporov týkajúcich sa spojenia a fakturácie.“

26 Článok 15 smernice 2002/58 znie:

„1. Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, článku 8 ods. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 tejto smernice, ak také obmedzenie predstavuje nevyhnutné, vhodné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti na zabezpečenie národnej bezpečnosti (t. j. bezpečnosti štátu), obrany, verejnej bezpečnosti a na zabránenie, vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov alebo neoprávnené používanie elektronického komunikačného systému podľa článku 13 ods. 1 smernice 95/46/ES. Na tento účel členské štáty môžu, medzi iným, prijať legislatívne opatrenia umožňujúce zadržanie údajov na limitované obdobie, oprávnené z dôvodov stanovených v tomto odseku. Všetky opatrenia uvedené v tomto odseku musia byť v súlade so všeobecnými princípmi práva spoločenstva [všeobecnými zásadami práva Spoločenstva — *neoficiálny preklad*] vrátane tých, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 1 a 2 Zmluvy o Európskej únii.

…“

27 Článok 19 smernice 2002/58 stanovuje:

„Smernica 97/66/ES sa týmto ruší s účinnosťou od dátumu uvedeného v článku 17 ods. 1.

Odkazy na zrušenú smernicu sa chápu ako odkazy na túto smernicu.“

Vnútroštátne právo

28 Článok 12 zákona 34/2002 o službách informačnej spoločnosti a elektronického obchodu (Ley 34/2002 de servicios de la sociedad de la información y de comercio electrónico) z 11. júla 2002 (BOE č. 166 z 12. júla 2002, s. 25388, ďalej len „LSSI“) s názvom „Povinnosť uchovávania údajov o prenose dát v oblasti elektronickej komunikácie“ znie:

„1. Prevádzkovatelia sietí a služieb elektronickej komunikácie, poskytovatelia prístupu k telekomunikačnej sieti a poskytovatelia služieb uchovávania dát musia uchovávať maximálne dvanásť mesiacov údaje o pripojení a prenášaných dátach generovaných komunikáciou počas poskytovania služby informačnej spoločnosti za podmienok stanovených v tomto článku a jeho vykonávacími predpismi.

2. … Prevádzkovatelia sietí a služieb elektronickej komunikácie a poskytovatelia služieb, na ktorých tento článok odkazuje, môžu používať takto uchovávané údaje len na účely uvedené v odseku nižšie alebo na iné účely povolené týmto zákonom a musia prijať príslušné bezpečnostné opatrenia na predchádzanie stratám alebo zmene takýchto údajov a nepovolenému prístupu k takýmto údajom.

3. Údaje sa uchovajú za účelom použitia v súvislosti s vyšetrovaním trestnej činnosti alebo zabezpečovaním verejnej bezpečnosti a národnej obrany a musia byť k dispozícii súdom, tribunálom alebo prokuratúre, ktoré požiadajú o údaje s týmto cieľom.

Poskytnutie týchto údajov ozbrojeným silám sa vykoná v súlade s ustanoveniami právnej úpravy o ochrane osobných údajov.

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

29 Promusicae je neziskové združenie zastupujúce výrobcov a vydavateľov hudobných, ako aj audiovizuálnych nahrávok. Listom z 28. novembra 2005 podalo na Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid (Obchodný súd č. 5 v Madride) návrh na nariadenie predbežných opatrení proti obchodnej spoločnosti Telefónica, ktorej predmetom činnosti je najmä poskytovanie služieb prístupu na internet.

30 Združenie Promusicae sa domáhalo, aby bolo spoločnosti Telefónica uložené zverejniť totožnosť a adresu bydliska určitých osôb, ktorým táto spoločnosť poskytuje služby prístupu na internet a ktorých „IP adresa“, ako aj dátum a čas pripojenia sú známe. Podľa Promusicae tieto osoby používajú program na výmenu súborov (tzv. „peer to peer“ alebo „P2P“) nazývaný „KaZaA“ a poskytujú v zdieľanom adresári svojho osobného počítača prístup k zvukovým záznamom, ku ktorým patria členom združenia Promusicae majetkové práva užívať tieto diela.

31 Uvedené združenie na vnútroštátnom súde tvrdilo, že užívatelia KaZaA sa dopúšťajú nekalej hospodárskej súťaže a porušujú práva duševného vlastníctva. Požadovalo preto zverejnenie vyššie uvedených informácií, aby mohlo proti dotknutým osobám začať občianskoprávne konania.

32 Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid uznesením z 21. decembra 2005 vyhovel návrhu Promusicae na nariadenie predbežných opatrení.

33 Telefónica podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, v ktorom tvrdí, že podľa LSSI je oznámenie údajov požadovaných Promusicae povolené len v rámci vyšetrovania trestnej činnosti alebo na účely zabezpečenia verejnej bezpečnosti a národnej obrany, a nie v rámci občianskoprávneho konania alebo predbežného opatrenia vydaného v takom konaní. Promusicae zase tvrdilo, že článok 12 LSSI sa má vykladať v súlade s viacerými ustanoveniami smerníc 2000/31, 2001/29 a 2004/48, ako aj článkom 17 ods. 2 a článkom 47 Charty, teda predpisov, ktoré neumožňujú členským štátom obmedziť povinnosť oznámiť predmetné údaje len na účely výslovne stanovené v uvedenom zákone.

34 Za týchto podmienok Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Umožňuje právo Spoločenstva, najmä článok 15 ods. 2 a článok 18 smernice [2000/31], článok 8 ods. 1 a 2 smernice [2001/29], článok 8 smernice [2004/48], ako aj článok 17 ods. 2 s článkom 47 Charty…, členským štátom obmedziť povinnosť prevádzkovateľov elektronických komunikačných sietí a služieb, poskytovateľov prístupu k telekomunikačným sieťam a poskytovateľov služieb uchovávania údajov,

uchovávať a poskytnúť údaje o pripojení a prenose dát vzniknuté pri komunikácii uskutočnenej v rámci poskytovania služby informačnej spoločnosti iba na prípady vyšetrovania trestnej činnosti alebo na účely ochrany verejnej bezpečnosti a národnej obrany, vylúčiac tak občianskoprávne konania?“

O prípustnosti otázky

35 Talianska vláda vo svojich písomných pripomienkach uvádza, že z tvrdení v bode 11 rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že položená otázka je odôvodnená len v prípade, keď predmetná vnútroštátna úprava vo veci samej je vykladaná tak, že obmedzuje povinnosť zverejniť osobné údaje na oblasť vyšetrovania trestnej činnosti alebo na účely zabezpečenia verejnej bezpečnosti a národnej obrany. Keďže vnútroštátny súd nevylučuje, že by táto právna úprava mohla byť vykladaná ako nestanovujúca takéto obmedzenie, podľa tejto vlády sa teda uvedená otázka zdá byť hypotetická, takže je neprípustná.

36 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 234 ES prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, ktoré má byť vydané, posúdiť so zreteľom na osobitosti prípadu tak nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pre vydanie rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru (rozsudok zo 14. decembra 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Zb. s. I-11987, bod 16 a citovaná judikatúra).

37 V dôsledku toho, ak sa vnútroštátnymi súdmi položené prejudiciálne otázky týkajú výkladu ustanovenia práva Spoločenstva, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť, pokiaľ nie je zjavné, že návrh na začatie prejudiciálneho konania v skutočnosti smeruje k tomu, aby Súdny dvor rozhodoval na základe vykonštruovaného sporu alebo formuloval konzultatívne názory o všeobecných alebo hypotetických otázkach, keď požadovaný výklad práva Spoločenstva nemá žiadny vzťah k realite alebo k predmetu sporu alebo keď Súdny dvor nemá dostatok skutkových a právnych informácií potrebných na to, aby odpovedal užitočným spôsobom na otázky, ktoré sú mu položené (pozri rozsudok Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, už citovaný, bod 17).

38 Okrem toho, pokiaľ ide o rozdelenie zodpovednosti v rámci systému spolupráce zavedeného článkom 234 ES, je pravdou, že výklad vnútroštátnych ustanovení prislúcha vnútroštátnym súdom a nie Súdnemu dvoru a Súdnemu dvoru neprislúcha vyslovovať sa v rámci konania začatého podľa tohto článku k zlučiteľnosti predpisov vnútroštátneho práva s ustanoveniami práva Spoločenstva. Naopak, Súdny dvor má však právomoc poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky výkladové prostriedky vyplývajúce z práva Spoločenstva, ktoré mu umožnia posúdiť zlučiteľnosť vnútroštátnych právnych predpisov s právnou úpravou Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. septembra 2006, Wilson, C-506/04, Zb. s. I-8613, body 34 a 35, ako aj zo 6. marca 2007, Placanica a i., C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Zb. s. I-1891, bod 36).

39 Pokiaľ však ide o tento návrh na začatie prejudiciálneho konania, z celkového odôvodnenia uvedeného rozhodnutia zjavne vyplýva, že vnútroštátny súd zastáva názor, že výklad článku 12 zákona LSSI od zlučiteľnosti tohto právneho predpisu s ustanoveniami práva Spoločenstva, ktoré musia byť vzaté do úvahy, a teda od výkladu uvedených ustanovení, ktorý je od Súdneho dvora požadovaný. Keďže výsledok sporu vo veci samej súvisí s týmto výkladom, nezdá sa teda, že by položená otázka bola zjavne hypotetickej povahy, a preto dôvod neprípustnosti uplatnený talianskou vládou nemôže byť prijatý.

40 Z toho vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O prejudiciálnej otázke

41 Vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či právo Spoločenstva, konkrétne smernice 2000/31, 2001/29 a 2004/48 posudzované zároveň v spojení s článkami 17 a 47 Charty, majú byť vykladané v tom zmysle, že ukladajú členským štátom, aby v záujme zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje v rámci občianskoprávneho konania.

Úvodné pripomienky

42 Aj keď z formálneho hľadiska vnútroštátny súd svoju otázku obmedzil na výklad smerníc 2000/31, 2001/29 a 2004/48, ako aj Chartu, táto okolnosť nebráni Súdnemu dvoru podať vnútroštátnemu súdu všetky aspekty výkladu práva Spoločenstva, ktoré môžu byť užitočné pre rozhodnutie v prejednávanej veci bez ohľadu na to, či ich vnútroštátny súd uviedol, alebo neuviedol v znení svojej otázky (pozri rozsudok z 26. apríla 2007, Alevizos, C-392/05, Zb. s. I-3505, bod 64 a citovanú judikatúru).

43 Na úvod treba poznamenať, že ustanovenia práva Spoločenstva uvedené v položenej otázke majú za cieľ, aby členské štáty najmä v informačnej spoločnosti zabezpečili účinnú ochranu duševného vlastníctva a zvlášť autorského práva, na čo poukazuje Promusicae v konaní vo veci samej. Vnútroštátny súd však vychádza z predpokladu, že uplatneniu povinností podľa práva Spoločenstva, ktoré si táto ochrana vyžaduje, môžu v rámci vnútroštátneho práva brániť ustanovenia článku 12 LSSI.

44 Aj keď tento zákon roku 2002 prebral do vnútroštátneho práva ustanovenia smernice 2000/31, je nesporné, že jeho článok 12 má za cieľ vykonať pravidlá ochrany súkromia, ktoré inak stanovuje právo Spoločenstva v smerniciach 95/46 a 2002/58, pričom táto posledná uvedená smernica sa týka spracovávania osobných údajov, ako aj ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií, o ktorý práve ide v konaní vo veci samej.

45 Okrem toho sa nespochybňuje, že oznámenie mien a adries určitých užívateľov programu KaZaA, ktorého sa domáha Promusicae, znamená sprístupnenie osobných údajov, t. j. informácií o identifikovaných alebo identifikovateľných fyzických osobách v súlade s definíciou uvedenou v článku 2 písm. a) smernice 95/46 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. novembra 2003, Lindqvist, C-101/01, Zb. s. I-12971, bod 24). Toto oznámenie informácií, ktoré sú podľa združenia Promusicae uchovávané spoločnosťou Telefónica, čo táto spoločnosť nepopiera, predstavuje spracovanie osobných údajov v zmysle článku 2 prvého odseku smernice 2002/58 v spojení s článkom 2 písm. b) smernice 95/46. Treba teda pripustiť, že uvedené oznámenie informácií spadá do pôsobnosti smernice 2002/58, pričom je potrebné poznamenať, že súlad samotného uchovávania údajov s požiadavkami tejto poslednej uvedenej smernice nie je predmetom sporu vo veci samej.

46 Za týchto podmienok treba najprv preskúmať, či smernica 2002/58 vylučuje, aby členské štáty za účelom zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje, ktoré by mali majiteľovi takého práva umožniť na základe existencie tohto práva začať občianskoprávne konanie. Ak by to tak nebolo, bolo by treba ďalej preskúmať, či z troch smerníc výslovne uvedených vnútroštátnym súdom priamo vyplýva, že členské štáty majú stanoviť takú povinnosť. Napokon, ak by to tak nebolo ani v prípade tohto druhého preskúmania, bolo by treba na účely poskytnutia užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu skúmať, vychádzajúc z odkazu na Chartu, ktorý vnútroštátny súd urobil, či by v takej situácii ako v konaní vo veci samej iné právne predpisy práva Spoločenstva mohli vyžadovať iný výklad týchto troch posledných uvedených smerníc.

O smernici 2002/58

47 Článok 5 ods. 1 smernice 2002/58 stanovuje, že členské štáty musia zabezpečiť dôvernosť správ prenášaných pomocou verejnej komunikačnej siete a verejne dostupných elektronických komunikačných sietí, ako aj dôvernosť príslušných údajov o prenose dát a najmä musia v zásade zakázať uchovávanie týchto údajov akýmikoľvek inými osobami, než sú užívatelia, bez súhlasu dotknutých užívateľov. Predmetom výnimiek sú len osoby zákonne oprávnené v súlade s článkom 15 ods. 1 uvedenej smernice a technické uchovávanie, ktoré je nevyhnutné na účely prenosu správy. Okrem toho, pokiaľ ide o údaje o prenose dát, článok 6 ods. 1 smernice 2002/58 stanovuje, že údaje o prenose dát, ktoré sú uchovávané, sa musia vymazať alebo zanonymniť, ak už naďalej nie sú potrebné na účely prenosu správy, bez toho, aby tým boli dotknuté odseky 2, 3 a 5 tohto článku, ako aj článku 15 ods. 1 tejto smernice.

48 Pokiaľ ide na jednej strane o odseky 2, 3 a 5 uvedeného článku 6, ktoré sa týkajú spracovávania údajov o prenose dát v súvislosti s požiadavkami spojenými s činnosťami fakturácie služieb, ich marketingu alebo poskytovania služieb s pridanou hodnotou, tieto ustanovenia sa týkajú oznámenia uvedených údajov iba osobám, ktoré konajú na pokyn poskytovateľov verejných komunikačných sietí a verejne dostupných elektronických komunikačných služieb. Pokiaľ ide o ustanovenia článku 6 ods. 6 smernice 2002/58, tie sa týkajú len sporov medzi poskytovateľmi a užívateľmi, ktoré sa vzťahujú na dôvody uchovávania údajov v súvislosti s činnosťami uvedenými v iných ustanoveniach tohto článku. Keďže sa teda ustanovenia uvedeného článku zjavne netýkajú takej situácie, ako je situácia, v ktorej sa nachádza Promusicae v rámci konania vo veci samej, nemôžu byť na účely posúdenia tejto situácie zohľadnené.

49 Pokiaľ ide na druhej strane o článok 15 ods. 1 smernice 2002/58, treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu najmä povinnosti zabezpečiť dôvernosť údajov o prenose dát, ak také obmedzenie predstavuje nevyhnutné, vhodné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti na zabezpečenie národnej bezpečnosti (t. j. bezpečnosti štátu), obrany, verejnej bezpečnosti a na zabránenie, vyšetrovanie, odhaľovanie a stíhanie trestných činov alebo neoprávnené používanie elektronického komunikačného systému podľa článku 13 ods. 1 smernice 95/46.

50 Článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 tak poskytuje členským štátom možnosť stanoviť výnimky zo základnej povinnosti zabezpečiť dôvernosť osobných údajov, ktorá pre ne platí podľa článku 5 rovnakej smernice.

51 Zdá sa však, že žiadna z týchto výnimiek sa nevzťahuje na situácie, v ktorých je možné viesť občianskoprávne konania. Tieto výnimky sa totiž týkajú jednak národnej bezpečnosti, obrany a verejnej bezpečnosti, čo sú činnosti, ktoré sú vlastné štátom alebo štátnym orgánom a nesúvisia s oblasťami činnosti jednotlivcov (pozri v tomto zmysle rozsudok Lindqvist, už citovaný, bod 43), a jednak stíhania trestných činov.

52 Pokiaľ ide o výnimku týkajúcu sa neoprávneného použitia elektronického komunikačného systému, zdá sa, že sa týka tých použití, ktoré zasahujú do samotnej integrity alebo bezpečnosti tohto systému, ako najmä prípadov odpočúvania alebo dohľadu nad správami bez súhlasu príslušných užívateľov, ktoré sú uvedené v článku 5 ods. 1 smernice 2002/58. Ani tieto použitia, ktoré podľa uvedeného článku vyžadujú zásah členských štátov, sa nevzťahujú na situácie, ktoré by mohli viesť k občianskoprávnym konaniam.

53 Treba uviesť, že článok 15 ods. 1 smernice 2002/58 uzatvára výpočet vyššie uvedených výnimiek výslovným odkazom na článok 13 ods. 1 smernice 95/46. Toto ustanovenie uvedené ako posledné pritom taktiež oprávňuje členské štáty k prijatiu opatrení obmedzujúcich povinnosť dôvernosti osobných údajov, ak je toto obmedzenie nevyhnutné najmä na ochranu práv a slobôd iných osôb. Keďže neupresňuje práva a slobody, ktoré sú takto dotknuté, musí sa uvedené ustanovenie článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 vykladať tak, že vyjadruje vôľu zákonodarcu Spoločenstva nevylúčiť z jeho pôsobnosti ochranu práva vlastniť majetok ani situácie, v ktorých sa autori domáhajú tejto ochrany v rámci občianskoprávneho konania.

54 Treba teda uviesť, že smernica 2002/58 nevylučuje možnosť, aby členské štáty stanovili povinnosť zverejniť osobné údaje v rámci občianskoprávneho konania.

55 Článok 15 ods. 1 tejto smernice však nemožno vykladať tak, že by v situáciách, ktoré vymenováva, zaväzoval členské štáty takúto povinnosť stanoviť.

56 Preto treba preskúmať, či tri smernice uvedené vnútroštátnym súdom ukladajú týmto štátom na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva stanovenie takejto povinnosti.

O troch smerniciach uvedených vnútroštátnym súdom

57 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že, ako bolo spomenuté v bode 43 tohto rozsudku, cieľom smerníc uvedených vnútroštátnym súdom je, aby členské štáty najmä v informačnej spoločnosti zabezpečili účinnú ochranu duševného vlastníctva a zvlášť autorského práva. Z článku 1 ods. 5 písm. b) smernice 2000/31, článku 9 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 však vyplýva, že takáto ochrana nemôže ísť na úkor požiadaviek týkajúcich sa ochrany osobných údajov.

58 Článok 8 ods. 1 smernice 2004/48 skutočne vyžaduje, aby členské štáty zabezpečili, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa nariadiť, aby porušovateľ a/alebo akákoľvek iná osoba poskytla informácie o pôvode, ako aj distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva.

Z týchto ustanovení, ktoré sa majú vykladať v spojení s ustanoveniami odseku 3 písm. e) toho istého článku, však nevyplýva, že by členským štátom na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva ukladali stanovenie povinnosti oznámiť osobné údaje v rámci občianskoprávneho konania.

59 Navyše znenie článku 15 ods. 2 a článku 18 smernice 2000/31, ako aj článku 8 ods. 1 a 2 smernice 2001/29 nevyžaduje, aby členské štáty stanovili takú povinnosť.

60 Pokiaľ ide o články 41, 42 a 47 dohody TRIPS uvádzané Promusicae, so zreteľom na ktoré musí byť v čo najväčšej možnej miere vykladané právo Spoločenstva upravujúce, rovnako ako v prípade ustanovení uplatňovaných v rámci tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania, oblasť, na ktorú sa vzťahuje uvedená dohoda (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. decembra 2000, Dior a i., C-300/98 a C-392/98, Zb. s. I-11307, bod 47, ako aj z 11. septembra 2007, Merck Genéricos — Produtos Farmacêuticos, C-431/05, Zb. s. I-7001, bod 35), hoci tieto články požadujú účinnú ochranu duševného vlastníctva a zakotvenie práva na súdne preskúmanie, aby sa zabezpečilo jeho dodržiavanie, napriek tomu neobsahujú ustanovenia, ktoré by stanovovali vykladať vyššie uvedené smernice tak, že členským štátom ukladajú stanovenie povinnosti oznámiť osobné údaje v rámci občianskoprávneho konania.

O základných právach

61 Treba uviesť, že vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania odkazuje na články 17 a 47 Charty, pričom prvý z týchto článkov sa týka

ochrany práva vlastniť majetok, najmä ochrany duševného vlastníctva a druhý z nich práva na účinnú súdnu ochranu. Je opodstatnené domnievať sa, že uvedený súd sa tak chce dozvedieť, či výklad týchto troch uvedených smerníc, podľa ktorého členské štáty nemusia na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva stanoviť povinnosť oznámiť osobné údaje v rámci občianskoprávneho konania, nevedie k porušeniu základného práva vlastniť majetok a základného práva na účinnú súdnu ochranu.

62 V tejto súvislosti treba uviesť, že základné právo vlastniť majetok, ktorého súčasťou sú práva duševného vlastníctva, akým je autorské právo (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. septembra 2006, Laserdisken, C-479/04, Zb. s. I-8089, bod 65) a základné právo na účinnú súdnu ochranu tvoria všeobecné zásady práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle v nasledujúcej postupnosti rozsudky z 12. júla 2005, Alliance for Natural Health a i., C-154/04 a C-155/04, Zb. s. I-6451, bod 126 a citovanú judikatúru, ako aj z 13. marca 2007, Unibet, C-432/05, Zb. s. I-2271, bod 37 a citovanú judikatúru).

63 Treba však poznamenať, že sporná situácia, v súvislosti s ktorou vnútroštátny súd kladie túto otázku, sa týka okrem dvoch vyššie uvedených práv aj ďalšieho základného práva, a to práva, ktoré zaručuje ochranu osobných údajov, a teda súkromia.

64 Podľa odôvodnenia č. 2 smernice 2002/58 sa táto smernica snaží rešpektovať základné práva a dodržiavať zásady uznané najmä Chartou základných práv Európskej únie. Táto smernica sa snaží najmä o plné zabezpečenie práv stanovených v článkoch 7 a 8 uvedenej Charty. Uvedený článok 7 v podstate preberá článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP) podpísaného

v Ríme 4. novembra 1950, ktorý zaručuje právo na rešpektovanie súkromného života a článok 8 uvedenej Charty výslovne upravuje právo na ochranu osobných údajov.

65 V súvislosti s týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania tak vzniká otázka nevyhnutného vyváženia požiadaviek spojených s ochranou rôznych základných práv, a to jednak práva na rešpektovanie súkromného života a jednak práva na ochranu vlastníctva a práva na účinnú súdnu ochranu.

66 Mechanizmy umožňujúce nájsť náležitú rovnováhu medzi týmito rôznymi právami a záujmami sa nachádzajú na jednej strane v samotnej smernici 2002/58, ktorá stanovuje pravidlá určujúce, v akých situáciách a v akom rozsahu je spracovanie osobných údajov prípustné a aké musia byť prijaté záruky, ako aj v troch smerniciach uvedených vnútroštátnym súdom, ktoré stanovujú prípady, keď opatrenia prijaté na ochranu práv, ktoré upravujú, zasahujú do ochrany osobných údajov. Na druhej strane tieto mechanizmy musia vyplývať z prijatia vnútroštátnych ustanovení členskými štátmi zabezpečujúcich prebratie týchto smerníc a z ich uplatňovania vnútroštátnymi orgánmi (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o smernicu 95/46, rozsudok Lindqvist, už citovaný, bod 82).

67 Pokiaľ ide o uvedené smernice, ich ustanovenia sú relatívne všeobecné, keďže sa musia uplatňovať na veľké množstvo rôznych situácií, ktoré sa môžu vyskytnúť vo všetkých členských štátoch. Obsahujú preto logicky pravidlá ponechávajúce členským štátom potrebnú mieru voľnej úvahy na stanovenie opatrení na ich prebratie, ktoré môžu byť prispôsobené rôznym možným situáciám (pozri v tomto zmysle rozsudok Lindqvist, už citovaný, bod 84).

68 Pritom musia členské štáty pri preberaní vyššie uvedených smerníc dbať na to, aby vychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva. Ďalej je potrebné, aby orgány a súdy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie týchto smerníc nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s uvedenými smernicami, ale takisto dbali na to, aby nevychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako je zásada proporcionality (pozri v tomto zmysle rozsudky Lindqvist, už citovaný, bod 87, a z 26. júna 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophone a i., C-305/05, Zb. s. I-5305, bod 28).

69 Napokon treba v tejto súvislosti pripomenúť, že zákonodarca Spoločenstva podľa znenia ustanovenia článku 15 ods. 1 smernice 2002/58 výslovne požaduje, aby opatrenia uvedené v tomto odseku boli členskými štátmi prijaté v súlade so všeobecnými zásadami práva Spoločenstva vrátane tých, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 1 a 2 EÚ.

70 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na položenú otázku odpovedať, že smernice 2000/31, 2001/29, 2004/48 a 2002/58 neukladajú členským štátom, aby v takej situácii ako v konaní vo veci samej stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva v rámci občianskoprávneho konania. Právo Spoločenstva však od uvedených štátov pri preberaní týchto smerníc požaduje, aby vychádzali z ich výkladu, ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva. Ďalej

je potrebné, aby orgány a súdy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie uvedených smerníc nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s týmito smernicami, ale takisto, aby nevychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako je zásada proporcionality.

O trovách

71 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej

spoločnosti, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002 týkajúca sa spracovávania osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) neukladajú členským štátom, aby v takej situácii ako v konaní vo veci samej stanovili povinnosť oznámiť osobné údaje na účely zabezpečenia účinnej ochrany autorského práva v rámci občianskoprávneho konania. Právo Spoločenstva však od uvedených štátov pri preberaní týchto smerníc požaduje, aby vychádzali z ich výkladu, ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Spoločenstva. Ďalej je potrebné, aby orgány a súdy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie uvedených smerníc nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s týmito smernicami, ale takisto, aby nevychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako je zásada proporcionality.

Podpisy